

melige og dog saa naturlige og overbevisende Person.

»I over 40 Aar,« fortæller Miss Sharp, »har de bedste, intelligenteste, og dygtigste af vore Kvinder arbejdet for Valgretten. De har holdt store Møder, de har indgivet utallige Andragender, de har trofast fra Aar til Aar udført det rene elementære Arbejde, der udkræves under enhver Valg-Kampagne, — de har — skønt lavere lønnede end vore Mænd — samvittighedsfuldt betalt deres Skatter efter samme Takster, taget ganske de samme og lige saa gode Eksamener som Mændene, uden at opnaa de tilsvarende Rettigheder, — og alt dette i det Haab, at de, der sad med Magten vilde se deres Arbejde og anerkende dem som Samfundsborgere med fuld politisk Frihed.

Men bestandig den samme Tavshed. — Aldrig andet end tomme Ord og brudte Løfter.

I over 40 Aar prøvede vi alle de Maader, som Mændene *synes om*, — for 2½ Aar siden (efter at den unge Jurist *Christabel Pankhurst* og Fabrikspigen *Anni Kenny* slyngedes ned af en høj Stentrappe og ud paa Gaden i Manchester, fordi de under et Møde, som en Minister holdt med sit Vælgerfolk, paa *fuld parlamentarisk Vis* havde spurgt om Ministerens Stilling til Kvindens Valgret, — paa den Dag for 2½ Aar siden besluttede vi at prøve de Maader, som Mændene *ikke synes om*, og den Union, hvortil jeg hører, »The Womens National Social and Political Union«, dannedes.

Nu véd jeg meget vel, at der her i Danmark — som alle andre Steder — gaar Rygter om, at Suffragetterne kradser Politibetjente til Blods, at de optræder usømmeligt overfor Medlemmer af Parlamentet, at de bestaar af tarvelige, skandalelystne Kvinder, og at det er Reaktionen, der støtter dem med Penge for at komme den nuværende liberale Regering til Livs.

Jeg ønsker derfor, at man skal forstaa, at Suffragetterne i sin Helhed er stille, alvorlige Kvinder, der passer deres Arbejde, der aldrig handler impulsivt men altid nøje beregner ethvert Skridt og véd, hvor langt, de *ønsker* og behøver at gaa, der ikke gør fælles Sag med eller støttes af noget politisk Parti; der har foresat sig at skaffe engelske Kvinder fuld politisk Frihed, en *Retfærdssag*, som vi skal vide at hævde og føre igennem paa Trods af Al-

verdens Politibetjente, af ældgamle, strænge Love, der støves op for at anvendes mod os, og af skumle Fængsler, hvor man behandler os som Forbrydere af laveste Art.

Vi ser med Tillid Fremtiden i Møde. I stedse større Antal slutter Mænd og Kvinder sig til os; som et Bevis paa vor hurtige Udvikling kan jeg nævne, at vi for 2½ Aar siden begyndte med et eneste lille Kontor og at vi nu har 10 Værelser i 2 Etager, hvor vi beskæftiger ca. 20 lønnede Arbejdere.

Vi har valgt vor aggressive Methode, fordi man har tvunget os til det, ikke fordi vi synes om den. Vi vilde langt hellere — som tidligere — optræde »*ladylike*«, naar blot vi derved opnaaede noget.

Det er ikke behageligt, at blive løftet i Vejret og slynget ind i en Hob af fremmede Mennesker, selv om Hoben venligst samler En op, sætter Ens Hat lige, og siger, at man har Ret og de andre Uret.

Det er ikke behageligt at komme i Fængsel, hvor man skal iføre sig Klæder, der har været baarne af mange tidligere Fanger uden at være rensede siden, hvor man af Mangel paa Ernæring og Luft ofte sætter sit Helbred til.

Det er heller ikke behageligt at blive beordret til at gaa ud paa Gader og Stræder for at sælge vore Aviser eller at ligge paa Fortovene og tegne Billeder, et Arbejde, som Folk belønner med Tilkastning af smaa (og ofte store) Mønter.

Eller tror nogen, at man befinder sig vel, naar man for første Gang udkommanderes til at tale til Folk fra et hvilket som helst Gadehjørne. Man laaner en Stol i en nærliggende Butik og befinder sig et Øjeblik efter paa samme Stol med en Flok Gadeungdom ind paa sig. — Det er ikke ene Smiger, der i Forbindelse med raadne Æg og Kartoffler etc. daler ned over os.

Alt dette og meget mere er højst ubehageligt, men vore Modstandere har villet det, og det er den rene Propaganda for vor Sag.

Før hørte, saa, ænsede man os ikke, — nu har vi — skønt Kvinder — *tvunget* vore Modstandere frem i Lyset, — og vi faar daglig Beviser paa den Respekt det engelske Folk efterhaanden faar for vort Arbejde.

Selv blandt Politibetjentene har vi Venner og Tilhængere. En Kammerat af mig talte paa Vejen til Fængslet vor Sags Ret-